

Četrto poglavje.

Na Oplotarjevem domu.

Četrtno ure od Bukovice je stalo na lepem kraju na rebri Oplotarjevo domovanje. „Ali me ne poznate več? Jaz sem Maruška. Saj ste me včasih prav dobro poznali.“

Bilo je ponedeljek popoldne.

Oplotarjeva Franca je krevsala s ključem v roki od hiše proti kašči. Bila je sključena starica ko gabrova grča. „Čiba koklja, ná, ná!“ je klicala kokljo, ki je iskala na dvoru črvičkov in druge gomazni za neprestano čivkajoče svoje otročiče. „Picke majčkine, ste lačne, kaj ne? Ve bi zmerom jedle kakor kobilice. Le počakajte malo, kmalu dobite zobati, le z menoj pojdite!“ Starica se je zibala naprej, nagovarjala piščeta in jim metala drobtine iz žepa. Gladna družinica je šla rada za njo. Ko je prikorakala starica do kašče, je šla noter in kmalu prinesla vun pšena in ga vsula na tla. Živalce so se hotele kar stepsti zanj. „Mi greš vstran ali ne!“ je zapretila starka s ključem petelinu, ki se je že pridrvil med piščeta, da so se vsa zbegana razpršila. Pa že se je koklja našopirila in se srdito zaletela vanj. Kokot je moral bežati. Svoj poraz in beg je pa seveda po stari navadi zatajil. Na dvoru se je povzpел na kup, privzdignil in mogočno potresel rdečkasti svoj greben in z vzvišenim kikeriki oznanjal svetu svojo novo ‚zmago‘...

„Dober dan, teta! Kaj pa delate?“

Franca se je ozrla in se kar ustrašila bolj gosposko oblečene, neznane ji ženske, ki je stala pred njo z zavitkom v roki, kakor bi pala z neba. Nezaupno jo je gledala. Obiskovavka se je pa prijazno smehljala:

„Glej, glej! Tako Maruška si ti, Antonova sestra! Zdaj se spomnim, da je naša Tona pripovedovala, da si domov prišla. Seveda sva bili včasih dobro znani. Tako kaj boš pa povedala? Sem slišala, da se ti

Sv. Ana.

Izklesal Alojzij Progar.

Relief v cerkvi na Sv. Višarjih.